

УДК 81'373.231:165.194 (043.3)

ДО ПИТАННЯ ПРО СТАТУС ГІПОКОРИСТИК В ОНОМАСТИЧНІЙ ПІДСИСТЕМІ МОВИ

БЕЛІЦЬКА Є.М.

Горлівський інститут іноземних мов

ДВНЗ "Донбаський державний педагогічний університет"

У статті розглянуто структурні, семантичні та функціональні особливості гіпокористик в одноструктурних та різноструктурних мовах. Використано метод типологічного аналізу, що має на меті встановлення динамічної моделі антропонімogeneзу. Висунуто гіпотезу про окреме від повних (офіційних) імен існування гіпокористик у людській свідомості та мові. З'ясовано, що як лінгвістична фреквенталія гіпокористики функціонують за схожими моделями в аналізованих мовах. Установлено, що ця спільність зумовлена комунікативною вокативною функцією, у зв'язку з якою формуються нові структури коротких імен. Визначено, що основним способом обробки коротких форм імені є іконізм, який діє у формі ізоморфізму й мотивації.

Ключові слова: гіпокористика, власне ім'я, вокатив, іконізм, ізоморфізм, мотивація.

BIELTSKA Yevheniia Mykolaiivna,
Candidate of Philology, Associate Professor,
Horlivka Institute of Foreign Languages,
State Higher Educational Establishment
"Donbas State Pedagogical University",
e-mail: beltskay@yahoo.com

THE STATE OF HYPOCORISTIC NAMES IN ONOMASTIC SUBSYSTEM OF LANGUAGE

Introduction. One of the tasks of modern linguistics is to build a dynamic model of the human language through the analysis of functionally motivated linguistic units, which, in particular, include hypocoristic names – a non-unofficial (short) variants of a personal name, used mainly for communication purposes. The analysis of the formal and semantic structure of hypocoristic names, studying their functional features in comparison with those of the official (full) names will make it possible to get closer to the understanding of the lingual status of the proper name. **The purpose** of the paper is to examine hypocoristic names in the languages of the same and different structure in order to clarify the common features and discuss the obtained results to confirm or deny the hypothesis of their own place in onomastic subsystem of language. **Methods.** Typological method is used in the paper. **Results:** hypocoristic names are frequently used in English, French, German, Spanish, Russian, Ukrainian, Japanese, and Persian languages in three main models: monosyllabic, disyllabic and reduplicative. There are vivid commonalities among the languages under analysis which could be due to the communicative function of hypocoristics in vocatives. Vocative discourse is where hypocoristics work their way to the language structure. A vivid example of the process is the Russian truncated vocative which broadens the scope of its function from originally short names to full names and positions outside vocative discourse. Hypocoristics whose zone of production is vocative discourse are neutral to morphological-syntactic indices. However, the mind processes short forms of the name in accordance with the general processes that are at the heart of the linguistic organization and human communication. The main of such processes is iconism – the motivation of a linguistic form. The main way of handling hypocoristics is an iconic diagram – a systematic organization of signs, which are not necessarily similar to their referents, but whose interconnection reflects their relation to the referents. **Conclusion.** The hypothesis was confirmed but further investigation is to be continued.

Keywords: hypocoristics, proper names, vocative, iconism, isomorphism, motivation.

Формулювання проблеми та обґрунтування актуальності її розв'язання. Сучасна лінгвістика так чи інакше орієнтована на побудову діяльній моделі мови за допомогою

аналізу функціонально мотивованих мовних одиниць, до яких, зокрема, належать гіпокористики – неофіційні (короткі) варіанти особового імені, які використовують переважно для комунікативних цілей звертання до особи. Здатність антропонімів мати повну й гіпокористичну форми – поширене явище в багатьох мовах. Гіпокористики можуть вказувати на давні характеристики вокативних формул, відбиваючи звукову природу мови. Типологічне дослідження коротких форм антропонімів різних мов дасть змогу з'ясувати статус та місце гіпокористик у системі пропріальних одиниць мови і в такий спосіб дозволить наблизитися до розуміння категорії пропріальності.

Аналіз формальної та семантичної структури гіпокористик порівняно з аналогічними параметрами офіційних (повних) імен вважаємо за доцільне виконувати за допомогою методики типології (не статичної, а динамічної), з особливою увагою до функціональних характеристик мовних одиниць.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Гіпокористики привертали увагу багатьох лінгвістів. А. Гардінер одним з перших вказав на (часом) докорінну фонематичну відмінність гіпокористик відносно офіційних (повних) форм антропонімів [6, с. 40]. О. Есперсен постулював наявність відносної просодичної автономності коротких імен щодо повних [10]. Значна кількість гіпокористичних варіантів повних імен, їхня фонематична специфіка змусила А.О. Білецького наголосити на “хаосі гіпокористичних форм”, анархії (безсистемності) їх словотвору [1, с. 58–59]. Відзначені вченим екстрафонетичні перетворення гіпокористик стосовно повної форми, численні факти фіктивного членування (фрагментації) коротких форм імен з довільним виділенням елемента, що алітерується або римується [1, с. 59], стали об'єктом дослідження теорії просодичної морфології [14], яка розглядає дериваційні відношення між гіпокористиками та повними іменами на рівні просодії. Незважаючи на значні напрацювання в цьому напрямку, станом на тепер теза про неможливість трактування повного (офіційного) імені як (завжди) твірної основи для гіпокористик не може бути заперечена. А. Вержбицька пояснила зв'язки гіпокористик і повних імен через категорію семантичної деривації, що відбувається на підставі категоріальних прототипів людського буття: жіночність – чоловічість, дорослість – дитячість і под. [15, с. 225–308]. З функціонального погляду аналізував короткі імена людей В.І. Супрун, який пов'язував їхню мовну значущість з використанням у складі вокативних конструкцій [3]. Отже, у більшості праць так чи інакше відзначено певну формальну, семантичну, функціональну автономність гіпокористик щодо повних форм, що може свідчити про філогенетичну відокремленість цих форм антропоніма від повних (офіційних). Отже, у центрі уваги ономастичних досліджень повинен бути принаймні інтерфейс гіпокористики й повного імені. Типологічне дослідження гіпокористичних форм імен дозволить підтвердити або спростувати необхідність уведення подібного інтерфейсу в ономастичну науку.

Мета статті полягає в розгляді гіпокористичних формул в одно- та різноструктурних мовах з метою з'ясування спільних рис та узагальнення отриманих результатів для підтвердження або спростування відокремленого від повних (офіційних) імен існування гіпокористик у свідомості та мові. Для досягнення цієї мети потрібно виявити типи можливих реалізацій гіпокористик у різних мовах, узагальнити типові схеми зміни повного імені відносно гіпокористики, установити функціональну вмотивованість гіпокористичних форм їх концептуальною і комунікативною значущістю. Нарешті, установити правила-приписи та правила-поради діяльній моделі пропріогенезу на рівні *повна форма – гіпокористика*.

Виклад основного матеріалу дослідження. Гіпокористики, за визначенням В.І. Супруна, є мовною фреквенталією [3]. Вони становлять продуктивну групу антропонімів, що здатні до набуття додаткових співзначень меліоративності або пейоративності за допомогою відповідної суфіксації. Цей аспект семантики гіпокористик у статті не розглядаємо.

Аналіз гіпокористик англійської, французької, німецької, іспанської, російської, української, японської та перської мов дав змогу визначити спільні риси у їхній формальній структурі. До найбільш поширених форм гіпокористик належать:

1. Односкладові моделі:

чол. (англ.) *Tom – Thomas, Rob/Bob – Robert* чи *Robin, Will/Bill/Liam – William, Bart/Batt – Bartholomew, Bert – Albert* чи *Robert*; (фран.) *Chris – Christophe, Fred – Frédéric* чи *Frédérique*; (нім.) *Hans – Johannes, Max – Maximilian, Kunz – Konrad*; (ісп.) *Fon – Alfonso*; (рос.) Клим – Клим, (укр.) Кость – Костянтин, Хведь – Федір, (япон.) *Kin-čan – Kinsuke*, (перськ.) *ماز Māz – اری ماز Māziār*;

жін. *Marge/Mag/Pegg – Margaret, Pat – Martha, Moll/Poll – Mary*, (фран.) *Chris – Christelle, Jo – Joannie*; (нім.) *Liesl – Elisabeth*; (ісп.) *Gra – Graciela*; (япон.) *Mit-čan – Midori*;

2. Двоскладові моделі:

чол. (англ.) *Alex – Alexander, Tony – Antony*; (фран.) *Manu – Emmanuel, Tophe – Christophe*; (нім.) *Heini – Heinrich, Uli – Ulrich*; (ісп.) *Berto – Alberto, Yago – Diego*; (рос.) *Саша – Александр, Дима/Мутя – Дмитрий*; (укр.) *Левко – Лев, Ілько – Ілля*; (япон.) (перськ.) *ماز Nāzi – بهناز Behnāz, فری Feri – فرانک Farānak*;

жін. (англ.) *Alex/Sandra – Alexandra, Tina – Christina, Nettie – Lynette* чи *Antoinette*; (фран.) *Cathy – Catherine, Macha – Marie-Charlotte*; (нім.) *Mitzi – Maria, Leni – Helene*; (ісп.) *Malú – María Luisa, Licha – Alicia*; (рос.) *Оля – Ольга, Таня – Татьяна, Женя – Евгения*; (укр.) *Валя – Валентина, Христя – Христина*; (япон.) *Mido-čan – Midori*, (перськ.) *ماز Nāzi – نازان Nāzanin, لوفری Nilufar – لوی Nilu*.

У російській мові двоскладова модель гіпокористики із наголосом на першому складі покриває 80% усіх форм [3]. Ця модель поширена в усіх аналізованих мовах. Додамо, що в небагатьох працях, присвячених аналізу гіпокористик мов Африки, теж відзначено продуктивність двоскладової моделі, наприклад, у мові хауса (Західна Африка): *Müdde – Mustàphaa, Aa 'i/Shatù – Aa 'ishaatù* [12, с. 161].

В англійській мові значне місце серед двоскладових моделей посідає гіпокористика з демінутивним суфіксом *-y/-ie*. Форми на *-i* знаходимо в німецькій та іспанській мовах. У перській мові двоскладові форми гіпокористики з фіналлю *-i* також дуже поширені:

чол. (англ.) *Tommy – Thomas, Bobby – Robert/Robin, Willy/Billy – William, Batty/Bartie – Bartholomew, Matty/Marty – Martin, Danny – Daniel* чи *Dan, Sammy – Samuel* чи *Sam, Stevie – Stephen, Davy – David, Bertie – Albert* чи *Robert, Augie/Gussie – Augustus*; (нім.) *Kalli/Karli – Karl, Siggie – Siegfried, Uli – Ulrich*; (ісп.) *Juanmi – JuanMiguel, Feli – Felipe, Rodri – Rodrigo*; (перс.) *كاشي Khashi – اري خشا Khashāyār, كوري Kuri – كوروش Koorosh/Kourosh, پاري Pari – پرستو Parastoo*;

жін. (англ.) *Margie/Maggie/Peggy – Margaret, Patty/Patsy – Martha, Molly/Polly – Mary, Sally – Sarah, Sukie – Susan, Nelly/Elly/Elsey – Ellen* чи *Helen* чи *Eleanor, Annie/Nanny/Nancy – Ann* чи *Agnes* чи *Annis, Lizzie/Betty/Betsy – Elizabeth*; (нім.) *Franzi/Sissi/ Fanni – Franziska, Steffi – Stefanie, Resi – Therese* чи *Theresia*; (ісп.) *Beti – Beatriz, Merci – Mercedes, Susi – Susana*; (перс.) *سوزي Suzi – سوزان Suzān, ياسي Yāsi – اسمنى Yāsaman, زهره Zahrā*.

3. Моделі з редуплікацією:

чол. (фран.) *Dédé – André, Tintin – Augustin, Totophe – Christophe, Jojo – Joseph, Loulou – Louis*; (ісп.) *Yoyo – Rodrigo, Lolo – Manuel, Pepe – José*.

жін. (англ.) *Bet-bet – Elizabeth, Lulu – Louise, Mimi – Naomi*; (фран.) *Nini – Annie, Kikine – Christine, Juju – Julie*; (ісп.) *Lala/Yaya – Laura, Loló – Dolores*.

Отже, зіставлення гіпокористик аналізованих мов дозволяє зробити висновки про близькість їхніх моделей, що, як видається, пов'язано з їхньою комунікативною вокативною функцією. Окрім формальних (просодичних, фонетичних, морфологічних) перетворень, які мають загальний характер, є ще один фактор, який вказує на функціональну (вокативну) мотивованість гіпокористики – підвищення нейтральності неповних форм імені до виконання ними функції смислорозрізнення. Так, з одного боку, різні повні імена мають тотожні гіпокористичні форми:

чол. (англ.) *Al – Alan, Allan, Allen, Albert, Alexander*; (нім.) *Adi – Adolf, Adrian*; (фран.) *Fred – Frédéric, Frédérique*; (перс.) *ماز Nāzi – بهناز Behnāz, فرناز Farnāz; فری Feri – فرانک Farānak, فرزى Fariborz, دونى Fereydun*.

жін. (англ.) *Al – Alexandria, Alexandra, Alexis; Mel– Melvin, Melvyn, Melanie, Melissa, Melody, Melinda;* (нім.) *Trina – Christina, Christine;* (ісп.) *Lucha – Lucero, Luisa;* (перс.) *پیر Pari – پارس‌تو Parastoo, سای‌پیر Parisā, پروانه Parvāneh, ن‌پیرو Parvin.*

З іншого боку, повній формі може відповідати декілька гіпокористик:

чол. (англ.) *Dick, Rick, Richie, Rich, Ricky – Richard;* (нім.) *Kalle, Kalli, Karli – Karl; Heini, Heinz, Hinz – Heinrich;* (ісп.) *Fon, Fonso, Fonsi, Poncho, Foncho – Alfonso;* (перс.) *شیشه Shah, شاه‌شاه Shah – شهزاده Shahzadeh;*

жін. (англ.) *Maggie, Margie, Marge, Meg, Peg, Peggy, Molly – Margaret чи Marjorie;* (фран.) *Fifi, Josette, Josiane – Joséphine;* (нім.) *Uschi, Ulla, Ursel – Ursula;* (ісп.) *Maritere, Mayte, Maité, Marité – María Teresa;* (перс.) *شاه‌شاه Shahi; شاه‌شاه Sha-sha – شهزاد Shahrzād.*

Тож при виборі форми звертання ключові параметри регулюються саме вокативною функцією – необхідністю здійснити ефективний поклик, адресацію, утримати увагу співрозмовника в спілкуванні віч-на-віч.

Загалом “випрацювання” гіпокористик у вокативному дискурсі є загальноновизнаним процесом. Зокрема, у корсиканському діалекті італійської мови гіпокористична форма, яка відповідає прототиповій двоскладовій моделі, використовується лише у вокативі, наприклад: *Dumenicu → o Dumè, Pasquale → o Pasquà, Michele → o Michè, Catalina → o Catali, Ghjacumu → o Ghjà* [5]. При цьому відзначені факти помилкового використання вокативних формул (двоскладових) для позначення людей за межами вокативного дискурсу, зокрема й у французькій мові. Утім, процес “випрацювання” не триває в абсолютному паралелізмі гіпокористичних і вокативних форм. Так, наприклад, у сардинському діалекті усічення вокативної форми відбувається безпосередньо за наголошеним складом: *Isperantzia – Ispera’, Zùlia – Zu’, Rosària – Rosa’, Fortunadu – Fortuna’* [9, с.341]. Ця форма не має жодних спільних рис з усіченням гіпокористик, що відбувається у діалекті за двоскладовою моделлю: *Valentina – Vale, Francesca – France* (усічення до ініціального складу), *Roberto – Berto, Eleonora – Nora* (усічення до наголошеного складу) [там само]. Вказаний вище тип усічення у вокативній позиції потребує двох просодично висунутих позицій – ініціального та наголошеного складів, що не притаманне іменним формам діалекту поза межами вокативу. Тож структурно залежні позиції формують заборону на існування паралельних форм.

Цей процес особливо чітко прослідковується у так званому вторинному російському вокативі, який утворюється усіченням кінцевого голосного багатоскладових гіпокористик: *Саша* від *Саши* (не від *Александр*), *Дим* від *Дима* (не від *Дмитрий*), *Оль* від *Оля* (не від *Ольга*), *Жень* від *Женя* (не від *Евгения*). Окрім тенденції утворення усіченого вокатива від гіпокористик, а не повних (офіційних) форм (яка поступово втрачається), учені відзначають специфічну фонологію таких структур – збереження дзвінкого приголосного наприкінці слова (наприклад, *Лѐ/ѐ/, Сла/ѐ/, На/ѐ’/*), що в інших випадках в російській мові є неможливим. Така нетривіальна поведінка пояснюється специфічним виголошенням усічених вокативів – із напругою голосного, що наближує такі форми до фонетичного вигляду англійських односкладових імен. Неоглушення дзвінких наприкінці усічених вокативів можна пояснити тлумаченням цих форм як фонологічно (не морфологічно) усічених [11, с.77–109]. За будь-якої інтерпретації усічений російський вокатив є структурно залежним, тож має обмеження на синтаксичне сполучення і сферу функціонування. Зокрема, усічений вокатив не використовується у звичайних російських формулах вітання типу **Дорогой Дим, *Милая Оль*.

Тож зазначені приклади із сардинського діалекту і російської мови цікаві тим, що демонструють можливий розвиток нових гіпокористичних форм у вокативному дискурсі кожної з мов.

Гіпокористика, зоною породження якої в цій статті постулюється вокативний дискурс, є прототипово нейтральною до морфолого-синтаксичних показників. Проте розум обробляє

короткі форми імені відповідно до загальних процесів, які лежать в основі мовної організації і людської комунікації. Одним з основних таких процесів вважаємо **іконізм** – мотивацію лінгвістичної форми, яка є наслідком чогось більш фундаментального, що об'єднує форму і значення, коли “розум збирає схожі ідеї разом в один концепт” (цит. з [13, с. 123]). Т. Гівон називає це іконічним мета-принципом: “За всіх можливих рівних умов кодований досвід легше зберігати, одержувати і передавати, якщо цей код є максимально ізоморфним досвіду” [8, с. 189].

Гіпокористика у вокативному дискурсі й повна форма імені в складі предикатно-аргументної структури висловлювання, оскільки вони пов'язані з різним типом досвіду, повинні мати певну концептуальну автономність. Так, гіпокористика-вокатив демонструє значну автономність від інтерактивно маркованих характеристик його об'єкта: зовнішності, характеру, соціальних відношень і т.д. Це, зокрема, підтверджується принциповою неможливістю встановити відношення ствердження-заперечення в позиції вокативу. Ми не можемо сказати: **Не Юро! Йди-но сюди!*, оскільки так ми нічого не стверджуємо і не заперечуємо про об'єкт *Юра*.

Провідним способом обробки гіпокористик розумом є іконічна **діаграма** – систематична організація знаків, кожен з яких необов'язково подібний до свого референта, але відношення між ними відбивають відношення їхніх референтів. Зокрема, діаграматична іконічність на рівні ізоморфізму й мотивації допомагає пояснити зазначене А.О. Білецьким фіктивне членування гіпокористик, коли довільно виділяється їх фрагмент, що алітерується або римується. Наприклад, стягування фіналей гіпокористик до єдиної моделі –z в англійській мові:

жін.: *Viz – Vivienne, Kez – Kerry/Kerin, Mez – Meryl, Caz – Carol/ine, Maz – Marion, Morz – Maureen;*

чол.: *Kez – Kevin, Nez – Neroli, Jez – Jeremy, Az – Andrew, Baz – Barry, Chaz – Charles, Jaz – James, Oz – Oliver, Moz – Maurice, Toz – Thomas, Daze – David, –*

яке важко пов'язується в термінах фонології або морфології, знаходить пояснення як реалізація закону ізоморфізму: 1 форма – 1 значення. Додамо, що аналогічну модель спостерігаємо і в німецькій мові: чол. *Fritz – Friedrich, Heinz, Hinz – Heinrich, Kunz – Konrad*. Спільні фонетичні фінали в групах імен: (рос.) *Маша, Саша* (чол. і жін.), *Наташа, Глаша, Даша, Паша* (чол. і жін.) і под.; *Таня, Маня, Саня, Ваня* і под. є способом висловити загальне значення “гіпокористичне ім'я”. Тож прагнення людини звести всі випадки вживання імені до формату “одна форма – одне значення” призводять до того, що об'єкти номінації тотожним іменем розглядаються як такі, що потенційно зводяться до одного (ідеального) зразка. Утім, слід зазначити, що закон ізоморфізму у сфері гіпокористик входить до зони дії правил-порад, тобто не має абсолютної детермінованості.

Діаграматична іконічність виявляється також у вмотивованому відображенні в лінгвістичній структурі гіпокористик деяких аспектів структури реальності. У іншій, прагматичній інтерпретації це відображення в лінгвістичній структурі деяких аспектів змісту повідомлення. Зокрема, мотивація в мові ґрунтується на принциповій неможливості сказати все відразу – слова повинні з'являтися в певному порядку. У цьому випадку об'єктивним є те, що “порядок елементів у мові є паралельним з фізичним досвідом або порядком знання” [15, с. 528]. Тоді дистанція між лінгвістичними висловлюваннями може бути іконічно вмотивована індексом концептуальної дистанції між термінами і подіями, які вони позначають, а довжина вираження також може кореспондувати в певній мірі до того, наскільки вона передає нову й незнайому інформацію. Так, гіпокористики можуть бути вмотивовані індексом знайомства: що менша форма імені, то ближча менш фізична (і – іконічно) соціальна дистанція між мовцем і слухачем. Крім того, мотивація на підставі довжини імені може бути застосовна й до інтерпретації гіпокористик та офіційних імен типу *Женя – Євгенія, Саша – Олександр, Вова – Володимир* як таких, що передають відношення маленький об'єкт – великий об'єкт. А той факт, що 86% коротких форм антропонімів російського ономастикону створені

за типом жіночих імен (закінчуються на голосний –а), що, зокрема, О.О.Тараненко інтерпретує як випадок граматичної метафори за ознакою “жіночість” [4, с. 127], може вказувати на іконічну мотивацію таких номінацій прототиповим автором – матір’ю, яка іконічно наділяє дітей своєю ознакою жіночності.

Вважаємо цілком імовірним, що мотивація іменування двоскладовою моделлю гіпокористик з фіналлю –і відбиває асоціативний зв’язок між звуком і значенням “маленькості”, мотиваційно зумовленим малою участю резонатора у виробництві цього звуку. Важливим тут, як видається, є й відношення іконізму від мови до світу, і зворотне, коли “фонологія імені, розділена між статтями, може спонукати до неусвідомленої сексуальної поведінки” [7, с. 5].

Висновки й перспективи подальших досліджень. Отже, гіпокористики як функціонально мотивовані мовні одиниці демонструють певну формальну та семантичну відокремленість від повних (офіційних) імен. Типологічні дослідження структур гіпокористик в англійській, німецькій, французькій, іспанській, російській, українській, японській, персидській мовах дозволили підтвердити наявність сталих моделей утворення гіпокористик: односкладові, двоскладові та редуплікаційні. Це пов’язано з необхідністю використання їх у позиції вокатива. Функція унікалізації об’єкта, коли його необхідно виділити з кола таких самих, поступається на користь необхідності найбільш ефективно виконати функцію поклику, адресації та утримання уваги співрозмовника. З огляду на проведений аналіз, слід зазначити, що відношення між повними і короткими іменами складно пояснити як дериваційні. Фактори фонетики, особливо просодії, відіграють значну роль в утворенні гіпокористик. Важливо, що “випрацювання” нових моделей гіпокористик відбувається в позиції вокатива. Ці моделі з часом можуть стати частиною ономастичної системи конкретної мови. Іконізм є провідним механізмом, який бере участь в ментальній обробці гіпокористик. Саме діаграматична іконічність у формі ізоморфізму та мотивації багато в чому визначає формальні характеристики коротких імен. Ці характеристики часто перебувають за межами традиційних морфеміки і словотвору, у зв’язку з чим гіпокористики мають автономні відносно повних імен формальні, семантичні, функціональні параметри, що робить важливим дослідження їх в ономастичній науці окремо або в межах інтерфейсу з офіційними антропонімами формулами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Белецкий А.А. Лексикология и теория языкознания : (ономастика) / А.А. Белецкий. – К. : Изд-во Киев. ун-та, 1972. – 209 с.
2. Кибрик А.Е. Типология: таксономическая или объяснительная, статическая или динамическая // А.Е. Кибрик // Вопросы языкознания. – №1. – М. : Наука. – С. 5 – 15.
3. Супрун В.И. Антропонимы в вокативном употреблении / В.И. Супрун // Известия Уральского государственного университета. Гуманитарные науки. – 2001. – № 20. – Вып. 4. – С. 93–96.
4. Тараненко А.А. Языковая семантика в ее динамических аспектах : (основные семантические процессы) / А.А. Тараненко ; АН УССР, Ин-т языковедения им. А.А. Потебни. – К. : Наукова думка, 1989. – 256 с.
5. D’Alessandro R., Oostendorp van M. When imperfections are perfect: Prosody, phi-features and deixis in Central and Southern Italian vocatives // R. D’Alessandro ... Romance Languages and Linguistic Theory. – 10. – Selected papers from “Going Romance”. – 28. – Lisbon. – Amsterdam / Philadelphia : John Benjamins Publishing Company. – PP.61–82.
6. Gardiner Alan. The theory of proper names. A controversial essay / A. Gardiner ; Second edition. – London : Oxford University Press, 1957. – 76 pp.
7. Frederickson Anne. Phonological Cues to Gender in Sex-Typed and Unisex names / A. Frederickson. – B. A. Thesis. – Swarthmore College, 2007. – 58 pp.
8. Givón Talmy. Iconicity, isomorphism, and non-arbitrary coding in syntax / T. Givón // Iconicity in Syntax : Proceedings of a Symposium on Iconicity in Syntax, Stanford, June 24–6, 1983 / John Haiman, ed. – Amsterdam/Philadelphia : John Benjamins, 1985. – PP. 187–219.

9. Pilar Prieto, Joan Borràs-Comes, Teresa Cabré Intonation in Romance / Pilar Prieto, Joan Burris-Comes... – Sónia Frota, Pilar Prieto (ed.) – Oxford : Oxford University Press, 2015. – 459 p.
10. Jespersen O. A Modern English Grammar on Historical Principles / Jespersen O. – London : Allen & Unwin. Volume 6, Morphology. – 1942. – 700 pp.
11. Lappe Sabine. English Prosodic Morphology / S. Lappe Sabine. Dordrecht : Springer, 2007. – 302 pp.
12. Newman P., Ahmad M. Hypocoristic names in hausa. – Anthropological Linguistics. – 1992. – Vol.34. – nos.1-4. – PP. 159–172.
13. Nöth Winfried. Icon and iconicity / W. Nöth // Handbook of semiotics. – Indiana University Press, 1995. – 576 pp.
14. McCarthy J.J., Prince A.S. Prosodic Morphology : Constraint Interaction and Satisfaction / J.J.McCarthy, A.S. Prince – Cambridge, MA : MIT Press. – 196 pp.
15. Wierzbicka A. Semantics, Culture and Cognition : Universal human concepts in culture-specific configurations. – Oxford & New York : Oxford University Press, 1992. – 487 pp.

REFERENCES

1. Beletskyj A.A. Leksykohyia y teoryia iazykoznanynia : (onomastyka) / A.A. Beletskyj. – K. : Yzd-vo Kyev. un-ta, 1972. – 209 s.
2. Kybryk A.E. Typolohyia: taksonomycheskaia yly ob'iasnytel'naia, statycheskaia yly dynamycheskaia // A.E. Kybryk. – Voprosy iazykoznanynia. – №1. – M. : Nauka. – S. 5–15.
3. Suprun V.Y. Antroponymy v vokatyvnom upotreblenyy / V.Y. Suprun // Yzvestyia Ural'skoho hosudarstvennogo unyversyteta. Humanytarnye nauky. – 2001. – № 20. – Vyp. 4. – S. 93–96.
4. Taranenko A.A. Yazykovaia semantyka v ee dynamycheskykh aspektakh : (osnovnye semantycheskye protsessy) / A.A. Taranenko ; AN USSR, Yn-t iazykovedenyy ym. A.A. Potebny. – K. : Naukova dumka, 1989. – 256 s.
5. D'Alessandro R., Oostendorp van M. When imperfections are perfect: Prosody, phi-features and deixis in Central and Southern Italian vocatives // R. D'Alessandro ... Romance Languages and Linguistic Theory. – 10. – Selected papers from “Going Romance”. – 28. – Lisbon. – Amsterdam / Philadelphia : John Benjamins Publishing Company. – PP.61–82.
6. Gardiner Alan. The theory of proper names. A controversial essay / A. Gardiner ; Second edition. – London : Oxford University Press, 1957. – 76 pp.
7. Frederickson Anne. Phonological Cues to Gender in Sex-Typed and Unisex names / A. Frederickson. – B. A. Thesis. – Swarthmore College, 2007. – 58 pp.
8. Givón Givón Talmy. Iconicity, isomorphism, and non-arbitrary coding in syntax / T. Givón // Iconicity in Syntax : Proceedings of a Symposium on Iconicity in Syntax, Stanford, June 24-6, 1983 / John Haiman, ed. – Amsterdam/Philadelphia : John Benjamins, 1985. – PP. 187–219.
9. Pilar Prieto, Joan Borràs-Comes, Teresa Cabré Intonation in Romance / Pilar Prieto, Joan Burris-Comes... – Sónia Frota, Pilar Prieto (ed.) – Oxford : Oxford University Press, 2015. – 459 p.
10. Jespersen O. A Modern English Grammar on Historical Principles / Jespersen O. – London : Allen & Unwin. Volume 6, Morphology. – 1942. – 700 pp.
11. Lappe Sabine. English Prosodic Morphology / S. Lappe Sabine. Dordrecht : Springer, 2007. – 302 pp.
12. Newman P., Ahmad M. Hypocoristic names in hausa. – Anthropological Linguistics. – 1992. – Vol.34. – nos.1–4. – PP. 159–172.
13. Nöth Winfried. Icon and iconicity / W. Nöth // Handbook of semiotics. – Indiana University Press, 1995. – 576 pp.
14. McCarthy J.J., Prince A.S. Prosodic Morphology : Constraint Interaction and Satisfaction / J.J.McCarthy, A.S. Prince – Cambridge, MA : MIT Press. – 196 pp.
15. Wierzbicka A. Semantics, Culture and Cognition : Universal human concepts in culture-specific configurations. – Oxford & New York : Oxford University Press, 1992. – 487 pp.

Дата надходження до редакції 17.11.2017